

În pregătire de același autor:
Povestea lui Zoë

JOHN SCALZI s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow. A fost redactor-șef al publicației *Chicago Maroon* și a scris cronici de film și editoriale umoristice. Ulterior, a devenit editor la America Online și s-a mutat la Sterling, Virginia, împreună cu soția. Din 1998 își dedică tot timpul literaturii. În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor* (Nemira, 2015), care avea să fie primul din cea mai cunoscută și cea mai apreciată serie a sa, din care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. În 2006 au apărut *The Ghost Brigades* (*Brigăzile fantomă* – Nemira, 2016), continuarea romanului *Războiul bătrânilor*, precum și *Android's Dream*. În același an, autorul a fost recompensat cu John W. Campbell Award for Best New Writer. Un an mai târziu a apărut romanul *Ultima Colonie*, al treilea din seria *Războiul bătrânilor*, urmat de *Zoë's Tale* în 2008. Din aceeași serie fac parte și volumele *After the Coup* (2008), *The Human Division* (2013) și *The End of All Things* (2015). Printre alte distincții, autorul a câștigat Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2013 pentru *The Red Shirts*. În 2008 a primit Premiul Hugo Award for Best Fan Writer pentru blogul său. A publicat și lucrări de nonficțiune și a scris articole pe teme din multiple domenii: finanțe, jocuri video, filme, astronomie, literatură. În 2010 a fost ales președinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013.

JOHN SCALZI

■ ULTIMA COLONIE

Traducere din limba engleză

CRISTINA GHIDOVEANU

UNU

Dați-mi voie să vă vorbesc despre lumile pe care le-am lăsat în urmă.

Pământul îl știți; toți îl știu. Este lumea natală a omenirii, deși în acest moment nu mai sunt mulți care s-o considere planeta noastră „de baștină” – Phoenix a jucat acest rol de când Uniunea Colonială a fost creată și a devenit forța călăuzitoare a expansiunii și protejării rasei noastre în univers. Dar nu uiți niciodată de unde vii.

Să fii de pe Pământ, în acest univers, e ca și cum ai fi un puști dintr-un târgușor care se suie în autobuz, se duce în marele oraș și-și petrece toată după-amiaza căscând gura la clădirile înalte. Apoi se trezește jefuit, pentru crima de a se fi minunat în fața acestei lumi noi și stranii, care are asemenea lucruri în ea, pentru că lucrurile din noua lume nu au nici prea mult timp, nici prea multă compasiune pentru un nou-venit și sunt gata să-l omoare pentru ceea ce are în valiză. Puștiul din târgușor învață repede acest lucru, pentru că nu se mai poate întoarce acasă.

Am petrecut șaptezeci și cinci de ani pe Pământ, trăind în cea mai mare parte a timpului în același oraș mic din Ohio și împărțind cea mai mare parte din acea viață cu aceeași femeie. Ea a murit și a rămas pe loc. Eu am trăit și am plecat.

Următoarea lume este metaforică. Forțele Coloniale de Apărare m-au luat de pe Pământ și au păstrat din mine acele componente

pe care le voiau: conștiința și o mică parte din ADN. Din cel din urmă mi-au construit un corp nou, care era tânăr, iute, puternic și frumos, și doar parțial uman. Mi-au vârat conștiința în el și nu mi-au dat nici pe departe destul timp să mă bucur de a doua mea tinerețe. Apoi au luat acest trup frumos care era acum persoana mea și au petrecut următorii câțiva ani încercând cu asiduitate să-l omoare, aruncându-mă împotriva oricărei rase extraterestre ostile cu puțință.

Existau o mulțime. Universul e vast, dar numărul lumilor potrivite pentru viața umană e surprinzător de mic și, din întâmplare, spațiul e plin de numeroase alte specii inteligente care vor aceleași planete ca și noi. Foarte puține dintre aceste specii, se pare, sunt adeptele conceptului de a împărți; noi cu siguranță nu suntem. Cu toții luptăm, iar lumile pe care le putem locui se schimbă între noi dintr-o parte în alta, până când unii sau alții reușesc să pună mâna pe una dintre ele atât de strâns, încât nu le mai poate fi smulsă. De-a lungul a vreo două secole, noi, oamenii, am reușit șmecheria respectivă pe vreo câteva zeci de lumi și am eşuat pe alte câteva zeci. Nimic din toate astea nu ne-a adus prea mulți prieteni.

Am petrecut șase ani în această lume. Am luptat și aproape că am murit, nu doar o singură dată. Am avut prieteni, dintre care cei mai mulți au murit, dar pe câțiva i-am salvat. Am cunoscut o femeie care semăna dureros de mult cu aceea cu care mi-am împărțit viața pe Pământ, dar care era totuși o persoană complet diferită. Am apărat Uniunea Colonială și, făcând acest lucru, am crezut că păstrez umanitatea vie în univers.

La sfârșitul celor șase ani, Forțele Coloniale de Apărare au luat acea parte din mine care fusesem întotdeauna eu și au băgat-o într-un al treilea și ultim corp. Acest corp era tânăr, dar nici pe departe la fel de rapid și de puternic. Era, la urma urmei, doar uman. Dar acestui trup nu i se cerea să lupte și să moară. Am resimțit lipsa faptului de a fi puternic ca un supererou de bandă desenată. N-am resimțit lipsa niciuneia dintre creaturile extraterestre pe care am întâlnit-o și care încerca din răspuțeri să mă omoare. Era un schimb echitabil.

Următoarea lume vă este probabil necunoscută. Stați din nou pe Pământ, vechiul nostru cămin, unde miliarde de oameni încă trăiesc și visează la stele. Ridicați ochii spre cer, către constelația Linxului, foarte aproape de Carul Mare. E o stea acolo, galbenă ca soarele nostru, cu șase planete principale. Cea de-a treia, destul de potrivit, e o imitație a Pământului: 96% din circumferința lui, dar cu un nucleu de fier puțin mai mare, așa încât masa ei reprezintă 101% față de a acestuia (procentul acela nu se observă prea mult). Doi sateliți: unul având două treimi din mărimea satelitelui Pământului, dar mai apropiat decât Luna, astfel încât pe cer acoperă cam aceeași suprafață. Al doilea satelit, un asteroid capturat, e mult mai mic și mai apropiat. Se află pe o orbită instabilă; în cele din urmă, o să se rostogolească și o să cadă pe planeta de dedesubt. Cea mai bună estimare afirmă că se va întâmpla cam peste un sfert de milion de ani. Localnicii nu sunt grozav de îngrijorați, în acest moment.

Această lume a fost descoperită de oameni cu aproape șaptezeci și cinci de ani în urmă; ealanii aveau o colonie acolo, dar Forțele Coloniale de Apărare au corectat acest fapt. Apoi ealanii, ca să spunem așa, au refăcut calculele pentru această ecuație și a mai durat vreo doi ani până să se rezolve totul. Când s-a rezolvat, Uniunea Colonială a deschis planeta pentru coloniștii de pe Pământ, mai ales din India. Aceștia au sosit în valuri; primul – după ce planeta a fost câștigată de la ealani, iar al doilea – la scurtă vreme după războiul de pe subcontinent, de pe Pământ, când guvernul provizoriu susținut de forțele de ocupație i-a lăsat pe cei mai de seamă sprijinitori ai regimului Chowdhury să aleagă între colonizare și închisoare. Cei mai mulți au plecat în exil, luându-și familiile cu ei. Oamenii aceștia n-au visat atât de mult la stele, pe cât acestea le-au fost impuse.

Având în vedere oamenii care locuiesc pe planetă, ați putea crede că ar trebui să aibă un nume care se le reflecte moștenirea. V-ați înșela însă. Planeta se numește Huckleberry, botezată fără îndoială de vreun aparatcic al Uniunii Coloniale, amator de Twain. Satelitul cel mare al planetei Huckleberry este Sawyer; cel mic este

Becky. Cele trei continente principale se numesc Samuel, Langhorn și Clemens; de lângă Clemens pornește un șir lung, întortocheat, de insule vulcanice cunoscut sub numele de Arhipelagul Livy, aflat în oceanul Calaveras. Cele mai multe dintre formele de relief mai importante aveau deja diferite nume legate de Twain înainte de sosirea primilor coloniști; aceștia par să le fi acceptat cu bunăvoință.

Stați acum pe această planetă alături de mine. Ridicați ochii spre cer, în direcția constelației Lotus. Acolo se află o stea, galbenă precum aceasta în jurul căreia se rotește planeta, o stea în jurul căreia m-am născut, cu două vieți în urmă. De aici, este atât de departe, încât nu e vizibilă cu ochiul liber. Deseori, simt același lucru în legătură cu viața pe care am dus-o acolo.

Numele meu este John Perry. Am optzeci și opt de ani. Locuiesc pe această planetă de aproape opt ani. E casa mea, pe care o împart cu soția și fiica adoptivă. Bine ați venit pe Huckleberry. În această poveste, este următoarea lume pe care o părăsesc. Dar nu cea din urmă.

Povestea despre cum am părăsit Huckleberry începe – ca toate poveștile demne de atenție – cu o capră.

Savitri Guntupalli, asistenta mea, nici măcar nu-și ridică ochii din cartea pe care-o citea când m-am întors de la masa de prânz.

– În biroul tău e o capră, îmi zise.

– Hmmm, am răspuns. Credeam că am stropit cu ceva împotriva lor.

Asta provoacă o privire de jos în sus, ceea ce putea fi socotit o victorie, după cum mergeau lucrurile.

– I-a adus cu ea pe frații Chengelpet, adăugă ea.

– Rahat! am exclamat.

Ultima pereche de frați care s-au certat la fel de mult ca frații Chengelpet se numeau Cain și Abel, și cel puțin unul dintre ei a trecut până la urmă la acțiune directă.

– Credeam că ți-am spus să nu-i lași peăștia doi în biroul meu când nu sunt aici.

– N-ai spus nimic de felul ăsta, mă contrazise Savitri.

– Să facem din asta o regulă de neclintit.

– Și chiar dacă ai fi zis, continuă Savitri, lăsând cartea din mână, asta ar presupune ca amândoi frații să mă asculte, ceea ce nu face niciunul dintre ei. Aftab a tropăit primul aici, cu capra, iar Nissim a venit imediat după el. Niciunul dintre ei nici măcar nu s-a uitat în direcția mea.

– Nu vreau să fiu silit să am de-a face cu frații Chengelpet. Abia am mâncat.

Savitri întinse mâna către marginea biroului, luă coșul de gunoi și-l puse pe birou.

– Negreșit, vomită mai întâi, îmi zise.

O întâlнисem pe Savitri cu câțiva ani în urmă, în timp ce făceam turul coloniilor în calitate de reprezentant al Forțelor Coloniale de Apărare pentru a le promova cu entuziasm în diferitele colonii în care am fost trimis. La oprirea din satul New Goa, în colonia Huckleberry, Savitri s-a ridicat în picioare și m-a numit unealtă a regimului imperialist și totalitar al Uniunii Coloniale.

Mi-a plăcut imediat de ea. Când am fost demobilizat din FCA, m-am hotărât să mă stabilesc în New Goa. Mi s-a oferit funcția de mediator al satului, pe care am primit-o, și am fost surprins să o găsesc pe Savitri acolo în prima mea zi de lucru, spunându-mi că avea să fie asistenta mea, fie că îmi place, fie că nu.

– Adu-mi aminte din nou de ce ai acceptat slujba asta, am întrebat-o pe Savitri pe deasupra coșului de gunoi.

– Din pură perversitate, răspunse ea. O să vomități sau nu?

– Cred că o să mă abțin, am replicat.

Înhăță coșul de gunoi și-l așeză la locul lui, apoi își luă cartea ca să se reapeuce de citit.

Mi-a venit o idee.

– Hei, Savitri, vrei slujba mea?

– Sigur că da, îmi răspunse ea, deschizând cartea. O să încep imediat după ce termini cu frații Chengelpet.

– Mulțumesc.

Savitri se încruntă. Se întoarse la aventurile ei literare. Mi-am adunat puterile și am intrat pe ușa propriului meu birou.

Capra din mijlocul încăperii era drăguță. Frații Chengelpet, așezați pe scaunele din fața biroului, erau mai puțin drăguți.

- Aftab, am rostit, dând din cap către fratele mai în vârstă. Nissim, am făcut semn către cel mai tânăr. Și prietena lor, am adăugat, arătând către capră. Cu ce vă pot ajuta în după-amiaza asta?

- Îmi poți da permisiunea să-mi împrusc fratele, mediator Perry, răspunse Nissim.

- Nu sunt sigur că face parte dintre atribuțiile funcției mele, i-am spus. Și oricum pare puțin cam drastic. Ce-ar fi să-mi povestești ce se petrece?

Nissim arată către fratele lui.

- Ticălosul ăsta mi-a furat sămânța, îl acuză el.

- Poftim?

- Sămânța, repetă Nissim. Întreabă-l. Nu poate să tăgăduiască. Am clipit din ochi și m-am întors spre Aftab.

- Așadar, ai furat sămânța fratelui tău, așa-i, Aftab?

- Trebuie să-l ierți pe fratele meu, replică Aftab. E înclinat spre isterie, după cum știi. Ceea ce vrea să spună este că unul dintre țapii lui a plecat în hoinăreală de pe pășunea lui pe a mea și a fecundat capra asta, iar acum pretinde că am furat sperma țapului lui.

- Nu era un țap oarecare, insistă Nissim. Era Prabhat, țapul meu premiat. Îl dau pentru prăsilă pe bani frumoși, iar Aftab nu vrea să plătească prețul. Așadar, mi-a furat sămânța.

- E sămânța lui Prabhat, idiotule, izbucni Aftab. Și nu-i vina mea că nu ai grijă de gardul tău atât de prost, încât țapul tău a putut să ajungă pe pământul meu.

- O, asta-i nostim, exclamă Nissim. Mediator Perry, te anunț că sârma gardului a fost tăiată. Prabhat a fost ademenit pe pământul lui.

- Ai halucinații, protestă Aftab. Și chiar dacă ar fi adevărat, dar nu e, și ce dacă? L-ai căpătat înapoi pe prețiosul tău Prabhat...

- Dar acum tu ai capra asta gravidă, zise Nissim. O sarcină pentru care nu ai plătit și pentru care nu ți-am dat permisiunea.

E furt, pur și simplu. Și, mai mult decât atât, încerci să mă ruinezi.

- Despre ce tot vorbești? Întreabă Aftab.

- Încerci să prăsești un nou mascul, replică Nissim, dar în direcția mea, și arată capra, care rodea spătarul scaunului lui Aftab. Nu tăgădui. E capra ta cea mai bună. Împerechind-o cu Prabhat, ai avea un țap pe care să-l dai de prăsilă. Încerci să-mi subminezi afacerea. Întreabă-l, mediator Perry. Întreabă-l ce poartă capra lui în pânțece...

M-am uitat din nou spre Aftab.

- Ce poartă capra ta, Aftab?

- Printr-o simplă coincidență, unul dintre fetuși e mascul, răspunse Aftab.

- Vreau să fie avortat, pretinse Nissim.

- Nu e capra ta, spuse Aftab.

- Atunci am să iau iedul când se naște, insistă Nissim. Ca plată pentru sămânța pe care ai furat-o.

- Iar asta, exclamă Aftab, și se uită cercetător la mine. Vezi ce am de-a face, mediator Perry? Își lasă țapii s-o ia razna pe arătură, prăsindu-se în voie, și apoi cere plată pentru propria lui administrare proastă a animalelor.

Nissim urlă furios și începu să strige și să gesticuleze violent la fratele lui; Aftab îl imită. Capra ocoli biroul și mă privi curioasă. Am băgat mâna în birou și i-am dat caprei o bomboană pe care am găsit-o acolo.

- Tu și cu mine nu prea avem nevoie să stăm aici pentru asta, i-am spus caprei.

Capra nu răspunse, dar mi-am dat seama că era de acord cu mine.

Așa cum fusese planificat inițial, slujba mediatorului satului trebuia să fie simplă: de câte ori sătenii din New Goa aveau o problemă cu guvernul local sau districtual, veneau la mine, iar eu îi ajutam să se descurce cu birocrăția și să rezolve lucrurile. De fapt, era exact genul de slujbă pe care i-o dai unui erou de război care altfel e nefolositor pentru viața de zi cu zi a unei colonii în cea mai mare parte rurale; are exact atâta reputație în fața celor sus-puși încât, atunci când își face apariția în cadrul ușii, ei să fie nevoiți să-i acorde atenție.

Problema e că, după câteva luni petrecute astfel, sătenii din New Goa au început să vină la mine și cu celelalte necazuri.

- O, nu vrem să ne batem capul cu funcționarii, mi s-a spus de către unul dintre ei, după ce am întreat de ce am devenit brusc omul la care se duceau toți pentru orice, de la utilajele agricole până la sfaturile matrimoniale elementare. E mai ușor și mai rapid să venim la tine.

Rohit KulKarni, administratorul din New Goa, era încântat de o asemenea stare de lucruri, din moment ce eu mă ocupam acum de problemele care obișnuiau să ajungă mai întâi la el. Îi rămânea mai mult timp să pescuiască și să joace domino la ceainărie.

În cea mai mare parte a timpului, această nouă definiție extinsă a îndatoririlor mele de mediator mergea cât se poate de bine. Era plăcut să ajuți oamenii și era la fel de plăcut că oamenii îmi ascultau sfaturile. Pe de altă parte, orice funcționar public ar putea probabil să-ți spună că numai câțiva oameni enervanți din comunitate le vor ocupa marea majoritate a timpului. În New Goa, aceste roluri erau ocupate de frații Chengelpet.

Nimeni nu știa de ce se urau atât de mult. Am crezut că ar putea fi ceva cu părinții lor, dar Bhajan și Niral erau oameni fermecători, la fel de nedumeriți de ceea ce se întâmpla ca toți ceilalți. Unii oameni pur și simplu nu se înțeleg cu alții, dar, din nefericire, acești doi oameni care nu se înțelegeau s-a întâmplat să fie frați.

De fapt, n-ar fi fost atât de rău dacă nu și-ar fi construit fermele chiar unul lângă altul și astfel se întâlneau aproape tot timpul, față în față și în afaceri. Cândva, la începutul mandatului meu, i-am sugerat lui Aftab, pe care îl vedeam ca pe cel un pic mai rațional dintre frații Chengelpet, să se gândească la mutarea pe o nouă parcelă de pământ, care tocmai fusese curățată la capătul celălalt al satului, pentru că faptul de a locui departe de Nissim ar fi putut rezolva majoritatea problemelor dintre ei.

- O, i-ar plăcea lui, replicase Aftab, pe un ton perfect rezonabil.

După asta, am renunțat la orice speranță de discuție rațională în această privință și mi-am acceptat karma care-mi cerea să sufăr prin intermediul vizitelor ocazionale ale ultragiaților frați Chengelpet.

- În regulă, am spus, domolindu-i pe frați din zarva lor dușmănoasă. Uite ce zic... Nu cred că are cu adevărat importanță cum a pățit-o prietena voastră, capra, așa că să nu ne concentrăm asupra acestui fapt. Dar sunteți amândoi de acord că țapul lui Nissim a făcut isprava.

Amândoi frații Chengelpet dădură din cap; capra tăcea cu modestie.

- Bine. Atunci, voi doi sunteți împreună în afacere, am zis. Aftab, poți să păstrezi iedul după ce se naște și să-l dai pentru prăsilă dacă dorești. Dar primele șase ori când o faci, Nissim primește onorariul întreg pentru împerechere, iar după aceea, jumătate din bani merg la fratele tău.

- N-o să facă altceva decât să-l împerecheze pe gratis de primele șase ori, protestă Nissim.

- Atunci să stabilim onorariul pentru împerechere după primele șase ori la media acestor prime șase ori, am hotărât eu. În așa fel încât dacă încearcă să te tragă pe sfoară pe tine, va sfârși prin a se trage pe sfoară pe el însuși. Și e un sat mic, Nissim. Oamenii de aici n-or să se ducă pentru împerechere la Aftab dacă or să creadă că singurul motiv pentru care își închiriază țapul este ca să-ți încurce ție mijloacele de trai. E o linie subțire între valoare și faptul de a fi un vecin rău.

- Și dacă nu vreau să fiu în afaceri împreună cu el? întrebă supărat Aftab.

- Atunci, poți să-i vinzi iedul lui Nissim, i-am răspuns.

Nissim deschise gura să protesteze.

- Da, să-l vinzi, am repetat, înainte ca el să apuce să se plângă. Să duci iedul la Murali să-ți facă o evaluare. Acela va fi prețul. Lui Murali nu-i place prea mult de niciunul dintre voi, așa că o să căpătați o estimare corectă. Bine?

Frații Chengelpet cugetară la asta, ceea ce înseamnă că și-au stors mintea ca să descopere dacă exista vreo cale prin care unul dintre ei era mai nefericit decât celălalt cu această stare de lucruri. Până la urmă, părură să ajungă amândoi la concluzia că erau la

fel de nemulțumiți, ceea ce în această situație era un rezultat optim. Dădura din cap în semn de acceptare.

- Bine, le-am spus. Acum, ieșiți de-aici înainte de a-mi murdări covorul.

- Capra mea n-ar face așa ceva, exclamă Aftab.

- Nu pentru capră îmi fac eu griji, am replicat, dându-i afară. Plecară. Savitri apăru în ușă.

- Stai pe scaunul meu, zise ea, făcând semn cu capul spre scaunul meu.

- Du-te naibii, i-am răspuns, sprijinindu-mi picioarele pe birou. Dacă n-o să rezolvi cazurile iritante, nu ești gata pentru scaunul cel mare.

- În cazul ăsta, mă întorc la rolul meu umil de asistentă a ta și să te anunț că, în timp ce stăteai de vorbă cu frații Chengelpet, a sunat șeful poliției.

- Despre ce era vorba? am întrebat.

- N-a zis, răspuse ea. A închis. Îl știi pe șef. Foarte repezit.

- Aspru, dar drept, asta-i deviza lui, am zis. Dacă era ceva cu adevărat important, ar fi lăsat un mesaj, așa că o să-mi bat capul cu asta mai târziu. Între timp, o să ajung la zi cu hârțogăria.

- N-ai de făcut nicio hârțogărie, replică Savitri. Mi-o dai mie pe toată...

- E terminată? am întrebat.

- Din câte știi tu, da, răspuse Savitri.

- Atunci cred că o să mă relaxez și-o să mă încălzesc la razele talentelor mele superioare de conducător, am spus eu.

- Mă bucur că n-ai folosit coșul de gunoi ca să vomți mai devreme, zise Savitri. Pentru că acum am unde s-o fac eu.

Se retrase la biroul ei, înainte să apuc să mă gândesc la o replică bună.

Așa a fost tot timpul, după prima lună în care am lucrat împreună. A avut nevoie de acea primă lună ca să se obișnuiască cu faptul că, deși fost militar, nu eram de fapt o unealtă a colonialismului, sau cel puțin dacă eram, eram unul realist și cu un rezonabil simț al umorului. După ce a ajuns la concluzia că nu sunt aici ca să-mi

extind hegemonia asupra satului ei, s-a relaxat îndeajuns cât să înceapă să mă ia peste picior. Așa a fost relația noastră vreme de șapte ani și e una bună.

Cu toată hârțogăria terminată și toate problemele satului rezolvate, am făcut ceea ce-ar fi făcut oricine altcineva în situația mea: am tras un pui de somn. Bine-ați venit în lumea agitată a medierii din satele coloniale! E posibil să se petreacă altfel în alte părți, dar dacă e adevărat sau nu, nu vreau să știu.

M-am trezit la timp ca s-o văd pe Savitri închizând biroul pentru ziua aceea. I-am făcut semn cu mâna de la revedere și, după câteva minute de nemișcare, mi-am urnit fundul de pe scaun și-am ieșit pe ușă, pe drumul spre casă. Pe drum, l-am zărit din întâmplare pe șeful poliției venind spre mine pe partea cealaltă a drumului. Am traversat strada, m-am apropiat de el și mi-am sărutat responsabilul cu aplicarea legii direct pe buze.

- Știi că nu-mi place când faci așa ceva, protestă Jane, după ce m-am oprit.

- Nu-ți place când te sărut? am întrebat-o.

- Nu când sunt de serviciu, răspuse Jane. Îmi subminează autoritatea.

Am surâs la gândul că cine știe ce infractor ar putea crede că Jane, fost soldat al Forțelor Speciale, ar fi prea moale doar pentru că își săruta soțul. Șuturile în fund care ar urma ar fi îngrozitoare prin amplitudine. Totuși, n-am spus asta.

- Îmi pare rău, i-am zis. O să încerc să nu-ți mai subminez autoritatea.

- Mulțumesc, replică Jane. Veneam oricum să te văd, pentru că nu m-ai sunat înapoi.

- Am fost incredibil de ocupat azi.

- Savitri mi-a povestit pe scurt cât de ocupat erai când am sunat...

- Hopa!

- Hopa! fu de acord Jane.

Am pornit pe jos spre casă.

– Ceea ce voiam să-ți spun este că te poți aștepta ca Gopal Boparai să treacă mâine pe-aici ca să afle care va fi sarcina lui în serviciul comunității. S-a îmbătat și a provocat iarăși scandal.

Urla la o vacă!

– Karma rea, am comentat eu.

– Vaca a crezut același lucru, replică Jane. L-a împuns în piept și l-a aruncat prin fereastra unui magazin.

– Go e teafăr? am întrebat.

– Zgârieturi, răspuse Jane. Geamul a sărit de la locul lui.

Plastic. Nu s-a spart.

– E a treia oară pe anul ăsta. Ar trebui dus în fața adevăratului magistrat, nu în fața mea.

– Asta i-am zis și eu. Dar l-ar aștepta patruzeci de zile de domiciliu forțat în închisoarea districtuală, iar Sashi trebuie să nască peste vreo două săptămâni. Are nevoie de el în preajmă mai mult decât are el nevoie de închisoare.

– În regulă. O să-i găsec eu ceva potrivit.

– Cum ți-ai petrecut ziua? întreabă Jane. Adică, în afară de moțăială...

– Am avut parte de o zi cu frații Chengelpet, am răspuns.

De data asta, cu o capră.

Jane și cu mine am stat de vorbă despre întâmplările zilei pe drumul spre casă, așa cum facem în fiecare zi când ne întoarcem acasă, la mica fermă pe care o avem chiar la ieșirea din satul propriu-zis. Când am cotit pe aleea ce duce spre casă, am dat peste fiica noastră, Zoë, plimbându-l pe Babar, câinele, care era, ca de obicei, nebun de fericire să ne vadă.

– Știa că veniți, zise Zoë, gâfâind ușor. A luat-o la fugă de la jumătatea drumului. A trebuit să alerg ca să mă țin după el...

– Îmi pare bine să aflu că îi e dor cuiva de noi, am comentat. Jane îl mângâie pe Babar, care dădea din coadă ca o furtună.

Eu am sărutat-o pe Zoë pe obraz.

– Voi doi aveți un vizitator, ne anunță Zoë. A apărut în fața casei cam acum o oră. Într-un plutitor.

Nimeni din oraș nu avea plutitor; erau băătoare la ochi și nepractice pentru o colonie de fermieri. Am aruncat o privire spre Jane, care ridică din umeri ca pentru a spune *nu aștept pe nimeni*.

– Cine-a zis că este? am întrebat.

– N-a zis, răspuse Zoë. Tot ce-a spus este că-i un vechi prieten de-al tău, John. I-am zis că poate să te sune, și mi-a răspuns că e încântat să aștepte.

– Ei, măcar cum arată? am întrebat în continuare.

– Tânăr, răspuse Zoë. Destul de drăguț.

– Nu cred că știu vreun tip drăguț, am zis. ăsta-i mai mult domeniul tău, fiica mea adolescentă.

Zoë se uită cruciș și surâse sarcastic.

– Mulțumesc, tăticule de nouăzeci de ani! Dacă m-ai fi lăsat să termin, ai fi auzit indiciul care-mi spune mie că s-ar putea chiar să-l cunoști. Și anume faptul că e de asemenea *verde!*

Asta ne făcu să schimbăm din nou o privire, Jane și cu mine.

Membrii FCA aveau pielea verde, un rezultat al clorofilei modificate care le dădea energie suplimentară pentru luptă. Atât Jane, cât și eu avuseserăm cândva pielea verde; eu mă întorsesem la culoarea mea inițială, iar lui Jane i s-a îngăduit să-și aleagă o nuanță a pielii mai apropiată de standard, atunci când a schimbat trupurile.

– N-a spus ce vrea? o întreabă Jane pe Zoë.

– Nu, răspuse Zoë. Și nici n-am întrebat. M-am gândit să vin să vă caut și să vă avertizez din timp. L-am lăsat pe veranda din față.

– Probabil că până acum și-a băgat nasul peste tot, prin jurul casei, am zis eu.

– Mă îndoiesc, replică Zoë. I-am lăsat pe Hickory și Dickory să stea cu ochii pe el.

Am rânjit.

– Asta ar trebui să-l țină la locul lui, am observat.

– Exact așa m-am gândit și eu, spuse Zoë.

– Ești mai înțeleaptă decât anii tăi, fiica mea adolescentă.

– Compensez pentru tine, tăticule de nouăzeci de ani, replică ea.

Porni în fugă înapoi către casă, cu Babar tropăind în urma ei.

– Ce atitudine, îi spun lui Jane. O are de la tine...

- E adoptată, răspuse Jane. Și nu eu sunt obraznica din familiei!
- Astea sunt amănunte, am replicat și am luat-o de mână.
- Haide. Vreau să-l văd doar pe oaspetele nostru speriat de moarte.
- L-am găsit pe musafir pe balansoarul de pe verandă, privit stăruitor și în tăcere de cei doi obini ai noștri. L-am recunoscut imediat.
- Doamnule general Rybicki, am exclamat. Ce surpriză!
- Salut, domnule maior, răspuse Rybicki, adresându-mi-se cu fostul meu grad.
- Arată spre obini.
- Ți-ai făcut niște prieteni interesanți, de ultima oară când te-am văzut.
- Hickory și Dickory. Sunt însoțitorii fiicei mele. Cât se poate de amabili, în afară de cazul în care cred că ești o amenințare pentru ea.
- Și ce se întâmplă atunci? Întrebă Rybicki.
- Depinde. Dar de obicei e rapid.
- Minunat, comentă Rybicki.
- I-am lăsat să plece pe obini; se duseră s-o caute pe Zoë.
- Mulțumesc, spuse Rybicki. Obinii mă fac să mă simt nervos.
- Asta-i ideea, interveni Jane.
- Îmi dau seama de asta. Dacă n-ai nimic împotriva să întreb, de ce are fiica ta gărzi de corp obine?
- Nu sunt gărzi de corp, sunt însoțitori, preciză Jane. Zoë e fiica noastră adoptivă. Tatăl ei biologic este Charles Boutin.
- Asta îl făcu pe Rybicki să ridice o sprânceană; avea un grad destul de mare ca să știe despre Boutin.
- Obinii îl venerază pe Boutin, dar el e mort. Au dorința de a-i cunoaște fiica, așa că i-au trimis pe aceștia doi să stea cu ea.
- Și asta n-o deranjează, comentă Rybicki.
- A crescut cu ei ca bone și protectori, explică Jane. Se simte în largul ei cu obinii.
- Și nu vă deranjează nici pe voi, continuă Rybicki.
- O supraveghează și o apără pe Zoë. Dau o mână de ajutor pe-aici. Iar prezența lor alături de noi face parte din tratatul pe care

- îl are Uniunea Colonială cu obinii. Faptul de a-i avea aici pare un preț mic de plătit pentru a-i avea de partea noastră.
- Asta-i destul de adevărat, fu de acord Rybicki și se ridică în picioare. Ascultă, domnule maior. Am o propunere pentru tine.
- Făcu semn din cap spre Jane.
- Pentru amândoi, de fapt.
- Ce anume? am întrebat.
- Rybicki arătă cu capul spre casă, în direcția în care tocmai plecaseră Hickory și Dickory.
- Aș prefera să nu vorbesc despre asta undeva unde cei doi ar putea auzi, dacă am de-ales. Aveți vreun loc unde putem vorbi în particular?
- Am aruncat o privire spre Jane. Ea surâse ușor.
- Știu eu un loc, răspuse.
- Ne oprim aici? Întrebă generalul Rybicki în timp ce trăgeam pe dreapta, în mijlocul câmpului.
- Ai întrebat dacă avem vreun loc unde putem vorbi în particular, am spus. Ai acum cel puțin două hectare de cereale între noi și următoarea pereche de urechi, umane sau obine. Bine-ai venit în intimitate, stilul colonial.
- Ce fel de cereală e asta? Întrebă generalul Rybicki, trăgând de un lujer.
- E sorg, răspuse Jane, stând lângă mine.
- Babar era așezat lângă Jane și se scărpină la ureche.
- Sună familiar, zise Rybicki, dar nu cred că am mai văzut-o vreodată până acum.
- Aici e o cultură principală, i-am explicat. E o cultură bună pentru că suportă arșița și seceta, iar în lunile de vară se face destul de cald pe-aici. Cei de prin partea locului îl folosesc pentru o pâine numită *bhakri* și pentru alte lucruri.
- Bhakri, repetă Rybicki și făcu semn spre oraș. Așadar, oame-nii ăștia sunt mai ales din India.
- Unii dintre ei, am replicat. Cei mai mulți s-au născut aici. Cea mai mare parte a colonizărilor active de aici, de pe Huckleberry,

au loc acum pe continentul Clemens. L-au deschis cam în același timp cu sosirea noastră.

- Deci nu-i nicio tensiune legată de războiul din subcontinent, spuse Rybicki. Din cauză că voi sunteți americani, iar ei indieni.

- Nu se pune problema. Oamenii de aici sunt la fel ca imigranții de pretutindeni. Se consideră mai întâi huckleberrieni și apoi indieni. După încă o generație, nimic din toate astea nu va mai conta. Și oricum, Jane nu e americană. Dacă suntem priviți cumva, suntem priviți ca foști soldați. Când am sosit, eram niște curiozități, dar acum suntem doar John și Jane, cu ferma de pe marginea drumului.

Rybicki se uită din nou la ogor.

- Sunt surprins că vă ocupați de agricultură. Voi doi aveți slujbe adevărate.

- Agricultură e o slujbă adevărată, zise Jane. Cei mai mulți dintre vecinii noștri o fac. Ne prinde bine s-o facem și noi, ca să-i putem înțelege pe ei și ceea ce au nevoie din partea noastră.

- N-am vrut să vă jignesc, se scuză Rybicki.

- N-am luat-o ca pe o jignire, intervin din nou în discuție.

Avem aici cam șaisprezece hectare. Nu-i prea mult - și nu destul că preocupările celor din New Goa sunt și preocupările noastre. Am muncit mult ca să devenim și noi cetățeni ai satului New Goa și ai planetei Huckleberry...

Generalul Rybicki dădu din cap și se uită la tulpina lui de sorg. Așa cum observase Zoë, era verde, chipeș și tânăr. Sau cel puțin păstra aparența tinereții, datorită corpului FCA pe care-l folosea încă. Avea să arate în vârstă de douăzeci și trei de ani atâta vreme cât urma să-l mai aibă, chiar dacă vârsta lui adevărată era acum undeva peste o sută de ani. Arăta mai tânăr decât mine, chiar dacă eu eram mai tânăr decât el cu cel puțin cincisprezece ani. Atunci când părăsisem serviciul însă, mi-am schimbat corpul FCA cu unul nou, nemodificat, bazat pe ADN-ul meu original. Arătam acum de cel puțin treizeci de ani. Puteam trăi cu asta.

La vremea când am plecat din FCA, Rybicki fusese superiorul meu, dar el și cu mine ne cunoșteam de dinainte de asta. L-am

cunoscut în prima mea zi de luptă, când el era locotenent-colonel iar eu - soldat simplu. Mă numea, cu dezinvoltură, *fiule*, făcând aluzie la tinerețea mea. Aveam pe atunci șaptezeci și șapte de ani!

Asta este una dintre probleme cu Forțele Coloniale de Apărare: toată ingineria corporală pe care o fac încurcă rău de tot simțul vârstei. Aveam nouăzeci de ani; Jane, născută adultă în cadrul Forțelor Speciale, avea vreo șaisprezece ani. Te apucă durerea de cap numai când te gândești la asta...

- E timpul să ne spui de ce te afli aici, domnule general, rosti Jane.

Șapte ani de viață alături de oameni născuți în mod natural nu-i tociseră stilul de a da iama în politețuri și de a merge direct la țintă, dobândit în Forțele Speciale.

Rybicki surâse strâmb și aruncă sorgul pe jos.

- Bine, zise el. După ce ai plecat din serviciu, Perry, am primit o avansare și un transfer. Acum sunt la Departamentul Colonizării; cei care se ocupă cu inițierea și sprijinirea noilor colonii.

- Încă faci parte din FCA, am observat. Pielea verde te dă de gol. Credeam că Uniunea Colonială își ține separat secțiunile civilă și militară.

- Eu sunt omul de legătură, explică Rybicki. Trebuie să mențin lucrurile coordonate între cele două. E cam la fel de distractiv pe cât ai putea crede că este.

- Ai toată compătimirea mea...

- Mulțumesc, domnule maior.

Au trecut ani buni de când mi s-a mai adresat cineva cu gradul.

- Apreciez acest lucru, continuă Rybicki. Motivul pentru care mă aflui aici este acela că mă întrebam dacă voi - amândoi - ați face o treabă pentru mine.

- Ce fel de treabă? întrebă Jane.

Rybicki o privi cercetător.

- Să conduceți o colonie nouă, răspunse el.

Jane îmi aruncă o privire. Îmi dădeam seama că deja nu-i plăcea ideea.